

ERGOTHERAPIE VLAANDEREN

Met pijn en verdriet in het hart,
met dankbaarheid voor zijn jarenlang charismatisch engagement voor de
ergotherapie,
nemen Ergotherapie Vlaanderen en de Vlaamse ergotherapeuten afscheid van

Maurice Maes.
1949 - 2021

Bing Bossaert

Maurice Maes

Karel Lambert

Dank aan collega Frank Schaffler voor zijn eerbetoon:

Ter herinnering aan Maurice Maes (1949-2021)

Zaterdag was Maurice met zijn snoeier in zijn tuin aan het werk toen hij plotseling geveld werd door een acute hersenbloeding die hem fataal werd. Zijn verhaal was ten einde. Hij stierf zoals hij geleefd had: gepassioneerd en vrolijk aan het werk, liefdevol zorg dragend voor de natuur en de wereld rond hem.

Voor vele ergotherapeuten (vooral de wat oudere generatie) was Maurice een bekende en geliefde collega. Zijn talloze stagiairs denken zonder twijfel met warmte aan hem terug. En voor de beroepsvereniging was hij vele jaren een boegbeeld.

Al van bij het ontstaan van het VE was Maurice een actief, betrokken lid en medewerker die zijn (ons) beroep hoog in het vaandel droeg. Voor hem was ergotherapie een roeping en, in navolging van zijn mentor en vriend Bing Bossaert, getuigde zijn voorkeur voor een 'holistische' benadering van zijn bekommernis voor zijn patiënten en medemensen.

Maurice was onvermijdelijk en overtuigend aanwezig in de werkgroepen, de studiedagen en de (Algemene) vergaderingen van het VE(V) van het eerste uur. En toen in 1981 het VE dreigde op te houden te bestaan was hij het die het initiatief nam om de beroepsvereniging nieuw leven in te blazen. Op zijn onnavolgbaar charmante en ontwapenende manier slaagde hij er in om talloze collega's rond zich te verzamelen en om verder te gaan.

In 1989 werd hij voorzitter. Omringd door een vaste kern van collega's (vrienden) was hij een charismatische en bezielde voortrekker. Het was zijn pionierswerk die de basis legde voor wat de beroepsvereniging vandaag geworden is.

Het hoogtepunt van zijn rol binnen het VE was de organisatie van het IV^{de} Europees Congres voor Ergotherapie in Oostende. Als congresvoorzitter, maar vooral als persoon, was Maurice opnieuw de onvermoeibare en gepassioneerde bezieler van wat uiteindelijk de afronding van zijn mandaat binnen de beroepsvereniging zou worden.

Het lot bracht Maurice op een nieuw spoor: de uitbating van zijn boerderij als locatie voor feesten en evenementen. Niets kon beter passen bij zijn levenslust, zijn optimisme en zijn werkkraft. Toch bleef hij nog vele jaren trouw lid van de vereniging, want 'eens ergotherapeut, altijd ergotherapeut'.

Maar voor hen die het voorrecht hadden Maurice persoonlijk te kennen, voor zijn vrienden en familie, was Maurice in de eerste plaats een prachtig mens, noest, bescheiden, vol oprechte interesse en mededogen voor anderen, en genietend van het leven dat hij nu achter zich heeft moeten laten.

We zullen hem missen, o wat zullen we hem missen...

Frank Schaffler